

Sophie vyslovuje želanie

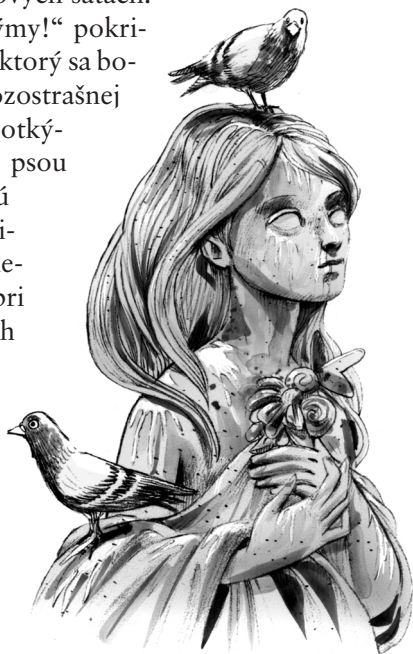
Keď najlepšia priateľka sa pokúsi o váš život, zanechá to vo vás stiesnený pocit.

Agatha vyzerala von na svoje a Sophiino zlaté súsošie, ktoré sa týčilo nad slnkom pozláteným námestím, a nejako sa jej to podarilo prežrieť.

„Nejde mi do hlavy, prečo to musí byť muzikál,“ prehodila a kýchlá z karafiátov na ružových šatách.

„Nieže prepotíte tie kostýmy!“ pokrivovala Sophie po chlapcovi, ktorý sa boril v sadrovom odliatku hrôzostrašnej psej hlavy. Vedľa neho sa potýnala dievčinka s roztomilou psou hlavou, ktorú mal pripútanú k sebe povrazom. Sophie prichytila dvoch chlapcov s menovkou CHADDICK a RAVAN pri pokuse o výmenu šiat. „Nech vás ani nenapadne prehodiť si školy!“

„Ja chcem byť ever-som!“ odvrával jej Ravan a poťahoval za svoju roz-gajdanú čiernu tuniku.

„Svrbí ma parochňa,“ mraučala Beatrix a škrabala si svoju blondľavú ozdabu hlavy.

„Ani vlastná mať ma nespozná,“ bedákal chlapec v žiarivo striebristej maske riaditeľa školy.

„A NECHCEM POČUŤ ŽIADNE PONOSY NA DEJSTVÁ!“ hromžila Sophie. Dcére kováča zverila rolu Dot a hneď jej strkala do rúk dva čokoládové nanuky. „Do budúceho týždňa musíš pribrať aspoň deväť kíľ.“

„Vravela si, že to nebude nič okázalé,“ pripomenula jej Agatha, keď očami zavadila o chlapca, ktorý balansoval na rebríku. Práve domaľoval dve dobre známe zelené oči na divadelný šiator. „Vraj niečo nevtieravé na oslavu výročia.“

„Sú *všetci* chlapci v tomto meste tenori?“ ťahavým tónom horekovala Sophie, keď navlas podobnými zelenými očami prechádzala po chlapcoch. „Nenájde sa vari medzi vami nikto, kto už nemutuje? Určite niekto má na to, aby zahral Tedrosa, najrúčejšieho, najočarujúcejšieho princa v...“

Spočinula zrakom na červenovlasom Radleym s predhryzom a v tesných gatiach. Hrudník sa mu nadmul pýchou. Sophie naplo na vracanie a puncovala ho za Horta.

„Pôsobí to, naopak, veľmi veľikášsky,“ ozvala sa Agatha už hlasnejšie, keď videla, ako dve dievčatá sťahujú zo stánku na predaj lístkov plátno s dvadsiatimi neónovými sieťotlačovými tvármi Sophie. „A nepripadá mi to nevtierav...“

„*Svetlá!*“ zruklá Sophie na dvoch chlapcov zavesených na lanách.

Agatha sa strhla od oslepujúcej detonácie. Vyzerala cez prsty na zamatovú oponu za nimi. Bola osadená tisícom dobiela rozžeravených žiaroviek, ktorými bolo vyhláskované:

KLATBY! Muzikál

Herec v hlavnej úlohe, autor, režisér a producent: Sophie

„Na finále je to asi málo nápadité, čo povieš?“ Sophie pri-tancovala k Agathe v temnomodrej bálovej róbe s filigránsky-

mi zlatými lístkami. Okolo krku mala rubínový prívesok a na hlave tiaru z modrých orchideí.

„Ešteže som si spomenula. Vieš spievať druhý hlas?“

Agatha na ňu vyletela ako vydráždená osa. „Čo si sa pomínula na rozume? Tvrdila si, že si tým uctíme pamiatku unesených detí. Nemala to byť jarmočná fraška! Nevieť hrať ani spievať. Zrazu tu máme skúšku kostýmov na prehliadku márnosti, ku ktorej chýba scenár... a TO má byť čo?“

Mierila prstom na nápis na šerpe z červených kryštálov na Sophiiných šatách, ktorý znel:

Báľová kráľovná

Sophie urazene na ňu fľochla. „Vari odo mňa neočakávaš, že vyrozprávam náš príbeh podľa skutočnosti?“

Agatha sa zachmúrila.

„Ach, Agatha, ak nebudeme chváľorečiť seba, kto to za nás urobí?“ dohovárala jej Sophie a zrakom sa popásala na obrovskom amfiteátri.

„To my sme odkliali Gavaldon! Zavraždili riaditeľa školy! Nadživotné velikánky! Viac než bájne postavy! Kde je teda náš palác? Kde sú naši otroci? Na výročie nášho únosu z tohto nechutného mestečka by nás mali velebiť! Zbožne uctievať! Skloniť sa, a nie sa vyťahovať s vypasenými, nevkusne oblečenými *vdovami!*“

Jej hlas burácal nad prázdnyimi drevenými sedadlami. Zbadala, ako si ju jej priateľka skúmavo premeriava.

„Veď dostal povolenie od rady starších,“ zastala sa ho Agatha. Sophie potemnela tvár. Vyviedlo ju to z miery, a tak radšej začala rýchlo rozdávať listy s notami účinkujúcim.

„Kedy sa koná tá svadba?“ vyzvedala sa Agatha.

Sophie neodpovedala.

„Sophie, kedy sa koná?“

„Deň po našej šou,“ vyšlo napokon zo Sophie, ktorá práve

zdobila gigantický oltár girlandami. „Ešte sa to môže zmeniť, keď uvidia ten záver.“

„Ako to myslíš? Čo bude na koniec?“

„Ja som s tým uzrozumená, Aggie. Zmierila som sa s tým.“

„Sophie, čo bude na záver?“

„Je predsa dospelý. Môže sa slobodne rozhodnúť.“

„A táto šou nie je ani náhodou pokusom o prekazenie svadby tvojho otca.“

Sophie to popudilo. „Čo ti to vlietlo do hlavy?“

Agatha zablúdila pohľadom k oltáru, pod ktorým sa hrbila tlstá bedárka a bezdomovkyňa v závoji. Sophie jej dala menovku Honora.

Sophie vrazila noty Agathe do rúk. „Byť na tvojom mieste, učila by som sa spievať.“

Ich návrat z lesov pred deviatimi mesiacmi vyvolal rozruch, ktorý až naháňal strach. Už dvesto rokov totiž riaditeľ školy unášal deti z Gavaldonu do svojej školy dobra a zla. Veľa detí sa nenávratne stratilo, veľa rodín sa rozvrátilo, a tuhľa dve dievčiny po tom všetkom našli cestu späť! Ľudia ich chceli bozkávať, dotýkať sa ich, stavať im sochy – ako nejakému božstvu, ktoré padlo na zem. Rada starších sa snažila ľuďom vyhovieť, a preto navrhla, aby sa pod jej záštitou konali autogramiády v kostole po nedeľných bohoslužbách. Otázky, ktorými ľudia zasypávali dievčatá pri tej príležitosti, boli vždy na jedno kopyto: „Mučili vás?“ „Ste si isté, že kliatba je nadobro zrušená?“ „Nevideli ste môjho syna?“

Sophie sa ponúkala, že sa toho ujme sama. Bola však prekvapená, že sa vždy dostavila aj Agatha. Počas prvých mesiacov deň čo deň Agatha poskytovala interview pre mestský zvitkový hlásnik. Dovolila Sophie, aby ju vyobliekala a nahrubo nalíčila, a zdvorilo strpela deti, ktoré jej priateľka nemusela.

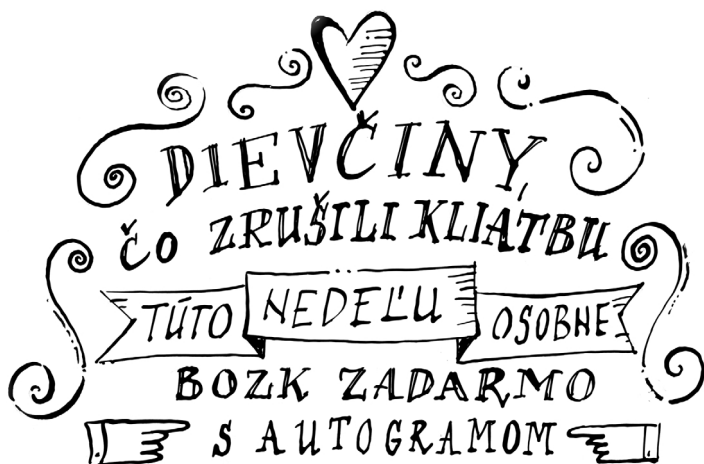
„Choroba posväcovaná celým kmeňom,“ zabrblala Sophie a pred podpísaním ďalšej rozprávkovvej knižky si čuchla z eu-

kalypťového oleja. Všimla si, že Agatha sa usmieva na chlapca, ktorému podpisuje jeho exemplár *Kráľa Artuša*.

„Odkedy máš rada *deti*?“ opýtala sa nevrlo Sophie.

„Odkedy sa doprosujú matkinej vizity, keď ochorejú.“ Agatha pri úsmeve odhalila stopy rúžu na zuboch. „Jakživ nemala toľko pacientov.“

Do leta sa rady ich obdivovateľov zmenšili. Sophie prišla s nápadom, že vyrobia postery.

Agatha vyjavene hľadela na nápis na kostolných vrátach. „Božk zadarmo?“

„Na ich rozprávkovú knižku,“ uviedla veci na pravú mieru Sophie a našpúlenými perami, ktoré mala natreté krikľavo červeným rúžom, vtisla odtlačok na ukážku na toaletné zrkadlo.

„Vyvolalo to vo mne predstavu niečoho iného,“ upozornila ju Agatha. Poťahovala si tesne priliehajúce zelené šaty, ktoré jej požičala Sophie. Po návrate domov očividne vymizla zo Sophiinho šatníka ružová. Zrejme jej pripomínala časy, keď bola plešatou a bezzubou bosorkou.

„Opozerali a opočúvali sme sa im, nič s tým nenarobíš,“ uvažovala nahlas Agatha a potiahla si viazačku na šatách. „Je načas, aby sme začali žiť normálne ako všetci ostatní.“

„Tento týždeň by som tam možno mala ísť sama,“ šibla po nej pohľadom od zrkadla Sophie. „Možno vycítili u teba nedostatočné nadšenie.“

Hoci Sophiine plagáty vyzývavo sľubovali „intímny darček“ ku každému autogramu, ako aj „večer vo dvoch“, dve nedele za sebou sa neobjavil žiaden záujemca – okrem zapáchajúceho Radleyho. Do jesene niekto postŕhal oznamy o hľadaných deťoch na námestí a deti zapotrošili rozprávkové knižky kde-si v skriniach. Pán Deauville vyvesil do výkladnej skrine svojho obchodíka oznam Naposledy otvorené, lebo z lesov nedodali žiadne nové rozprávky na predaj. Dievčatám prischla rola dvoch relikvií, ktoré pripomínali kliatbu. Dokonca aj Sophiin otec prestal okolo dcéry chodiť ako po špičkách. Na Všetkých svätých jej oznámil, že dostal od starších povolenie na sobáš s Honorou. Od Sophie si žiaden súhlas nevyžiadala.

Sophie sa náhlila zo skúšky v prudkom, nadmieru nepríjemnom lejaku. Zagánila na svoju sochu, ktorá prednedávnom ešte žiarila čistotou, no teraz bola celá zababraná od vtáčieho trusu. Koľko úsilia do nej vložila! Týždeň masáže tváre a aplikácie masiek zo slimačích vajíčok a postenia sa s uhorkovou šťavou, aby sochár mal taký akurátny model. A teraz sa tá socha zvrhla na holubiu latrínu!

Obzrela sa na svoju tvár, ktorá sa v diaľke usmievala od ucha k uchu na maľbe na divadelnom šiatri, a zaškripala zubami. Veď ukáže svojmu otcovi tým predstavením, kto tu bol prvý. Tá šou im to všetkým pripomenie!

Sophie prehrmela od námestia k uličkám s mačínovými chalúpkami. Z ich komínov sa ťahala čiara dymu a ona presne vedela, čo má tá-ktorá rodina na večeru: vyprázanú bravčovinu s hríbovou omáčkou u Wilhelma, hovädzinu a zemiakovú smotanovú polievku u Belly, šošovicu s údeným a sladké zemiaky v náleve u Sabriny...

Jedlá, ktoré jej otec zbožňoval a nikdy nemal možnosť jesť. *Tak mu treba.* Nech si hladuje. Jej je to fuk. Sophie si cestou domov predstavovala vôňu studenej, prázdnej kuchyne. Tá vôňa mala jej otcovi pripomínať, čo stratil.

Lenže teraz tá kuchyňa vôbec nezaváňala prázdnotou. Sophie sa hlboko nadýchla ešte raz a zavetrila vôňu mäsa a mlieka. Okamžite sa rozbehla k dverám. Skoro ich vyrazila z pántov...

Honora cúvla k surovým bravčovým rebierkam. „Sophie,“ ťažko odfukovala a utierala si bacuľaté ruky. „Musela som zavrieť obchodík, zišla by sa mi tam pomoc...“

Sophie ju prehliadala. „Kde je otec?“

Honora sa snažila upraviť si husté, pomúčené vlasy. „Nuž, stavia s chlapcami stan. Napadlo mu, že by bolo fajn, keby sme sa spoločne navečerali...“

„Stan?“ Sophie sa vrhla k zadným dverám. „Teraz?“

Vrútila sa do záhrady. Obaja vdovini synátori uťahovali lanko o kolík v poryvoch hustého dažďa. Stefan sa zatiaľ pokúšal prichytiť vzdúvajúci sa biely stan o tretí kolík. Keď sa mu to konečne podarilo, kolík sa vyšklbol a stan zavalil jeho aj oboch chlapcov. Sophie počula, ako sa všetci traja rozpustilo chichocú pod stanom. Vtom jej otec vystrčil hlavu spod celtoviny. „Chýbal nám ešte štvrtý!“

„Načo staviate stan?“ opýtala sa Sophie mrazivým tónom. „Svadba je predsa až na budúci týždeň.“

Stefan sa hrdlo vypol a vyčistil si hrdlo. „Nie, zajtra.“

„Zajtra?“ zbledla Sophie. „Tento týždeň? O jeden deň?“

„Honora usúdila, že by sme sa mali vziať pred tvojou šou,“ prešiel si rukou po čerstvo dorastenej brade. „Nechceme sa rozptyľovať priveľa akciami naraz.“

Sophie prišlo zle. „Ale... to nemôžete...“

„Žiadne strachy. Ohlásili sme zmenu dátumu v kostole. Jacob s Adamom za chvíľu postaví stan. Ako bolo na skúške?“ Privinul si šesťročného chlapča k svalnatému boku. „Jacob hlásil, že videl svetlá z našej verandy.“

„Aj ja!“ osemročný Adam sa privinul k nemu z druhej strany.

Stefan ich bozkal na hlávky. „Kto by sa nazdal, že tak ľahko prídem k dvom malým princom?“ šepol.

Sophie pri pohľade na otca cítila, ako jej srdce bije až v hrdle.

„Neošívaj sa a prezraď nám, o čom je to tvoje predstavenie,“ pobádal ju Stefan s úsmevom.

Sophie zrazu úplne kašľala na tú šou.

Na večeru mali napohľad chutné opekané rebierka s dokonale naparenou brokolicou, uhorkovým šalátom a nepečeným čučoriedkovým koláčom. Sophie sa ničoho ani nedotkla, hoci to všetko vyzeralo veľmi vábne. Sedela meravo za stolom, ktorý sa prehýbal od jedla, a nevraživo zazerala na Honoru. Servis cinkal a príbor štrngal.

„Jedz,“ núkal ju Stefan.

Honora si vedľa neho šúchala podbradok a vyhýbala sa Sophieho pohľadu. „Ak jej to nechutí...“

„Ukuchtila si to, čo má rada,“ vyhlásil Stefan a uprel pohľad priamo na Sophie. „Jedz.“

Sophie nie a nie. Štrngot vystriedalo hromové ticho.

„Môžem jej bravčovinku?“ využil príležitosť Adam.

„Boli ste priateľky s mojou mamou, však?“ pripomenula Sophie Honore.

Vdove sa zadrhlo mäso v krku. Stefan sa zamračil na Sophie a už otváral ústa, aby ju uzemnil. Honora ho však chytila za zápästie. Utrela si suché pery zamastenou servítkou.

„Najlepšími priateľkami,“ usmiala sa, no hlas sa jej zadrhával. Opäť preglgla. „Veľmi dlho.“

Sophie nasadila ľadový výraz. „Zaujímalo by ma, čo vás rozdelilo.“

Honore sa stratil úsmev z tváre a so sklopenými očami hľadela na tanier. Sophie z nej nespúšťala oči.

Stefanova vidlička zarinčala o stôl. „Čo keby ste po škole pomohli Honore v obchode?“

Sophie čakala, že mu odpovie Adam. Potom však zbadala, že otec hľadá na ňu.

„Ja?“ zbledla Sophie. „Pomôcť... jej?“